

Kázání Bystřička, Růžďka 12.11.2022 **Kdo nic od Boha nečeká, nic nedostane**

(vstup 41)

Introit: *Hospodin je spravedlivý ve všech svých cestách, milosrdný ve všech svých skutcích. Hospodin je blízko všem, kteří volají k němu, všem, kdo ho volají opravdově. Vyplňuje přání těch, kdo se ho bojí, slyší, když volají o pomoc, a zachrání je. Všechny, kdo ho milují, Hospodin ochraňuje, ale všechny svévolníky vyhlazuje. Z mých úst zazní chvála Hospodinu, jeho přesvatému jménu bude dobrořečit všechno tvorstvo navěky a navždy.*(Žalm 145, 17-21)

Píseň 625

Modlitba

Čtení: Žalm 18, 1-7 a 29 - 37

Píseň 717

Text kázání: Matouš 9,18b-19 a 23-26

Milí přátelé, bratři a sestry,

co je u člověka nemožné, u Boha možné je! Takto bychom mohli charakterizovat právě přečtený příběh. Umírá v něm mladá dívka, není možné ji pomoci. Lidské schopnosti, léky, ani lékaři na to nestačí. Smrt je silnější, rodiče jsou zlomení a nejbližší to velmi bolí. I v dnešní moderní době se to děje. Jsme na to krátkí. Znovu a znovu zakoušíme, že je člověk se svými silami v koncích, když přichází nemoc, nebo smrt. A přece skrze tento příběh můžeme čerpat naději a třeba i najít řešení tam, kde si už nevíme rady, tam, kde jsme sami bezradní. V čem?

Ve víře, že Kristus má moc nad našimi těžkostmi a taky nad smrtí. Představený synagogy, otec zemřelé dívky, nám svým osobním příkladem ukazuje, že když Pánu Ježíši důvěřujeme a když ho pustíme do své těžké situace, pak On bude jednat! A tak ten představený (dle jiných evangeliích víme, že se jmenoval Jairo) podle Matoušova evangelia, přichází za Ježíšem, skloní se před ním a řekne: „**Má dcera právě skonala, ale pojd', vlož na ní svou ruku a bude žít!**“ (V Markově a Lukášově evangeliu je popis, že teprve umírala, nicméně prosba Jairose je stejně naléhavá. Zřejmě bylo již jasné, že umře) Nicméně u jejího otce můžeme vidět, že pro něj jeho dítě znamená daleko víc, než jeho postavení. **Přichází před Ježíše a pokloní se před ním.** Představený židovské synagogy udělá něco, co bylo neslýchané. On pravověrný Žid, který se má klanět pouze Hospodinu, se zde pokloní před Ježíšem. Jeho bolest je v této chvíli tak velká, že nebere ohledy na to, co mu řeknou druzí a jaké si z toho ponese následky. Svým pokořením a vlastně i svou vírou on uznává Ježíšovo božství. Navzdory tomu, že z jeho židovské obce Ježíše všichni odmítali, on Ho zve do svého domu, klaní se před Ním a prosí Ho, aby vrátil život jeho dceři. „**Má dcera právě skonala, ale pojd', vlož na ní svou ruku a bude žít!**“ Je jasné, že Jairose o Ježíši už slyšel, jinak by za ním nepřišel. Zřejmě slyšel i o jeho zázračných uzdraveních, možná i viděl a zároveň slyšel o úkladech Židů vůči Ježíšovi. A kdo ví, jestli i on sám Ježíše neodmítal. Nyní si ale uvědomuje, že Ježíš je ten jediný, který může pomoci jeho dceři. U Jairose se vlastně probouzí víra, že Ježíš může vzkřísit i mrtvého. Kdo ví, jestli by Ježíš šel a jednal, kdyby za Ním Jairose s prosbou a vírou nepřišel? Je to ale právě jeho víra a prosba, která hne Ježíšovým srdcem a přiměje Ho k jednání.

Je, bratři a sestry, taková víra důležitá? Na jiném místě v evangeliu se Ježíš ptá: **Najde Syn člověka na zemi víru až přijde?** A nutno říci, že je potřeba ještě rozlišit víru a víru. Můžeme mít všichni víru, že nás Ježíš vykoupil a že až zemřeme, že přijdeme do Božího království. Najde ovšem Ježíš u tebe i praktickou každodenní víru? Najde u Tebe Ježíš odhodlanou víru v konkrétních situacích, i když okolnosti a realita jsou tíživé? Když všechno kolem křičí, že tady už není pomoci? Tady už je konec? Zveš s vírou a nadějí do své bezradnosti Pána Ježíše anebo se spíše hroutíš, vyvádíš a rezignuješ? Opravdová a každodenní víra se nedívá na realitu, opravdová víra má naději a důvěřuje Bohu a tím otevírá srdce pro Boží jednání. Povšimněme si, prosím. Víra jednoho jediného, tedy Jairose, způsobila obrovský zázrak. Jeho dcera byla Kristem vzkříšena. A to navzdory tomu, že tomuto Božímu jednání byly kladeny do cesty veliké překážky.

Když Ježíš totiž vstoupil do domu přestaveného, uviděl tam hudebníky a hlučící zástup. Proč tam tito lidé byli? Přišli se snad podívat na to, jak Ježíš bude křísit mrtvou? Očekávali snad něco takového? A hudebníci tam byli proto, aby vzdávali Bohu slávu? Nikoliv, to byli pohřební písňe, které hráli. A všichni co tam byli, přišli vyjádřit svůj žal zarmoucené rodině. Bývalo zvykem v Izraeli takto společně držet smutek. Všichni tam byli ponořeni do smutku, do té beznaděje a bezmoci. Všichni byli pohlceni naříkáním a bédováním. Všichni se smířovali se skutečností, která se stala. Realita smrti. Ovšem určitě to nebylo lehké smířování, zvláště když to byla mladá dívka. A když zemře mladý člověk, tak jistě přichází i otázky: **Bože, proč jsi to dopustil?** A v takových chvílích člověka přepadá i hněv na Boha. Ovšem ten otec se svým zoufalstvím jde k Ježíši. Nevyčítá mu nic o nespravedlnosti, neptá se proč. Ale ve víře řekne, **pojď a vlož ruce, a má dcera bude žít!** Díky této odhodlané víře jednoho jediného Ježíš tedy jedná. Jak? Nejprve vyhání všechny, kteří nemají víru, kteří nevidí už nic jiného, než beznaděj, smutek, zmar a smrt. Vyhání je proto, aby se mohly dít věci Boží. Tam, kde není víra v Boží moc, tam Bůh také nejedná. Vzpomeňme z evangelia, kdy **Ježíš v Nazaretu nemohl vykonat žádný mocný čin!** Bylo to v městě, kde ho znali, kde vyrůstal, a nevěřili mu. **On se podivil jejich nevěře.** Ale pro tuto nevíru, On nemohl jednat. A tak je to i s námi. Jestliže nemáme živou víru, anebo jestli jsme jí ztratili pro naše různá zklamání, jestliže více dáme na okolnosti a naříkáme nad těžkostmi, které přichází, a přestaneme věřit, že Ježíš má moc mnoho změnit, pak nad námi pořád bude viset deka tmy a smrti a Bůh jednat v našem životě nebude.

Jak je to tedy s námi, bratři a sestry? Ke komu bychom sebe přirovnali? K tomu otci, který reaguje na špatnou situaci aktivní vírou? Anebo k těm, kteří se ponořují do naříkání a bédování? Ten příběh skutečně není pouze o tom, když zemře člověk. Ten příběh se týká běžných věcí, se kterými se každodenně setkáváme. Jaká je ale naše reakce? Když se nám něco nedaří, když zažijeme zklamání? Nebo když nám začíná při zdražování být hůře. Máme ještě víru, anebo nám ji vzal strach? Hroutíme se z toho, anebo už jsme to dokonce vzdali? Počítáme vůbec ještě s Božím jednáním, anebo si myslíme, že Bůh už nemá moc, když nám hned neodpovídá? A zlobíme se na Boha, že se nám nedaří, anebo máme ještě ve víře otevřené srdce pro jeho činy? Přestali jsme věřit, že má moc mnohé věci změnit a už jen zklamaně naříkáme, anebo jdeme za ním a voláme: **Pane, pojď, vlož svou ruku na toto dílo, a já věřím, že se vše promění k životu.** Voláme na modlitbách za ty, kteří sešli z cesty víry, kteří duchovně zemřeli, anebo si jen už naříkáme? **Najde Syn člověka víru na zemi až přijde?**

Velmi, bratři a sestry, záleží na tom, zda máme otevřené srdce pro Boží jednání. Nebo spíše, pro co je naše srdce otevřené. Zda spoléháme na Boží slovo v každé chvíli, anebo jestli dáváme na okolnosti. Každý z nás musí denně čelit mnohým okolnostem a mnohým negativním vlivům. Je to zcela podobné, co prožívali žalmisté: **Ovinuly mě provazy smrti, zachvátily mě dravé proudy Ničemníka, provazy podsvětí se kolem mne stáhly, dostihly mě léčky smrti.** A když se těmto naším „nepřítelům“, okolnostem a pochybnostem poddáváme, pak jsme podobni těm, kteří pláčou u toho domu představeného. Jsme unaříkaní, zklamaní, už od Boha nic nečekáme. **Jestliže už nic nečekáš, nic nedostaneš.** A možná si myslíš, že ty už si nic nezasloužíš, že pro Tebe Bůh už nic nemá. Nebo si o sobě myslíš, že už jsi k ničemu. Na první pohled se i v domě představeného nedalo už nic dělat, a přece díky víře jednoho jediného, Ježíš jednal. Tam, kde už člověk zlomil hůl, tam, kde jsme i my sami zlomili nad sebou či druhými hůl, tak vezme, že Pán jí nad nikým nezlomil. **Vždyť On nalomenou třtinu nedolomí.** Proto měňme své postoje. Přestaňme být otevřeni nářkům a negativům, ale spoléhejme na Boha. I ten žalmista svůj zápas vyhraje: **V soužení jsem vzýval Hospodina, k svému Bohu o pomoc jsem volal. Uslyšel můj hlas ... a vysvobodil mě...** Nesmířujme se se skutky tmy a smrti, ale vzývejme Hospodina, pojďme za Ježíšem. S vírou, že On má moc změnit tvoji situaci. V takové víře, ve které viděl Ježíš Jairovu dceru: **Neplačte, ona nezemřela, ona jen spí.** Ostatním se to zdálo k smíchu, taková naivní víra. Teď ses Ježíši, zesměšnil. On ale mnohokrát všem posměváčkům zavřel pusy, neboť On je i dnes ten, který koná divy. I ve tvém životě je připraven je konat. Tak jako **Ježíš vzal za ruku tu**

mrtvou dívku a ona vstala, tak chce vzít i Tebe a dát ti znovu povstat. Probudit Tě k živé víře, k novému životu, k nové síle, k nové radosti. Věříš tomu? Pak Mu otevři své srdce. Amen. Amen. Píseň 746 modlitby

Slovo poslání: Římanům 8, 38-39

Požehnání: A milost Pána Ježíše Krista a láska Boží, dar i účastenství Ducha svatého, budiž a zůstávej se všemi námi. Amen. Píseň 411